

Zadeva C-7/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

9. januar 2020

Predložitveno sodišče:

Finanzgericht Düsseldorf (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

11. december 2019

Tožeča stranka:

VS

Tožena stranka:

Hauptzollamt Münster

**FINANZGERICHT DÜSSELDORF (FINANČNO SODIŠČE V
DÜSSELDORFU, NEMČIJA)**

SKLEP

v sporu

VS

- tožeča stranka -

[...] (ni prevedeno)

proti Hauptzollamt Münster (glavni carinski urad Münster, Nemčija) [...] (ni prevedeno)

- tožena stranka -

zaradi carine in davka na dodano vrednost pri uvozu

je četrti senat [...] (ni prevedeno)

(sestava senata)

11. decembra 2019 sklenil:

1. Postopek se prekine.
2. Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267, drugi odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

Ali je treba člen 71(1), drugi pododstavek, Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost razlagati tako, da se določba člena 87(4) Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije smiselno uporablja za nastanek DDV (davka na dodano vrednost pri uvozu)?

Zoper ta sklep ni pritožbe.

Obrazložitev:

I.

1. Tožeča stranka ima stalno prebivališče v Nemčiji. Oktobra 2017 je prepeljala svoje osebno vozilo s turškima registrskima tablicama iz Turčije preko Bolgarije, Srbije, Madžarske in Avstrije v Nemčijo, ne da bi ga prepeljala do uvoznega carinskega urada in predložila carini. Da je bilo osebno vozilo uvoženo, je bilo ugotovljeno pri policijski kontroli 26. februarja 2018 v Nemčiji. Tožeča stranka je osebno vozilo marca 2018 prepeljala nazaj v Turčijo in ga tam prodala.
2. Tožena stranka, Hauptzollamt (glavni carinski urad, Nemčija) (HZA), je tožeči stranki odmerila carino pri uvozu v višini 1589 EUR in davek na dodano vrednost pri uvozu v višini 3321,01 EUR. Zavzela je stališče, da je tožeča stranka osebno vozilo na carinsko območje Evropske unije uvozila v nasprotju z zakonodajo. Tožeča stranka je po neuspešnem ugovoru vložila tožbo pred Finanzgericht (finančno sodišče).
3. Tožeča stranka meni, da ne gre za uvoz, ki je zavezan plačilu dajatev, ker je osebno vozilo krajše obdobje uporabljala izključno kot prevozno sredstvo zgolj za zasebne namene. Za osebno vozilo naj bi konkludentno vložila carinsko deklaracijo za začasni uvoz.
4. HZA, nasprotno, meni, da je carinski dolg pri uvozu na podlagi člena 79(1)(a) Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (carinski zakonik Unije, UL 2013, L 269, str. 1) nastal, on pa je bil na podlagi člena 87(4) carinskega zakonika Unije pristojen za odmero dajatev pri uvozu. V skladu s členom 21(2) nemškega Umsatzsteuergesetz (zakon o DDV) (UStG), kot je bil objavljen 21. februarja 2005

(Bundesgesetzblatt I, 2005, str. 386), naj bi bilo treba te določbe smiselno uporabljati za nastanek davka na dodano vrednost pri uvozu (DDV).

II.

5. Rešitev spora je – ne glede na druga pravna vprašanja, ki jih po mnenju senata ni treba razjasniti – odvisna tudi od pravnega vprašanja, ali je mogoče določbo člena 87(4) carinskega zakonika Unije smiselno uporabiti za davek na dodano vrednost pri uvozu (DDV).
6. Tožeča stranka ni izpolnila svojih obveznosti, določenih s carinsko zakonodajo, pri uvozu osebnega vozila na carinsko območje Unije, in sicer obveznosti prevoza blaga do carinskega urada (člen 135(1) carinskega zakonika Unije) in predložitve blaga carini (člen 139(1) carinskega zakonika Unije). Zato je v skladu s členom 79(1)(a) carinskega zakonika Unije nastal carinski dolg pri uvozu. Tožeča stranka je v skladu s členom 79(3)(a) carinskega zakonika Unije dolžnik.
7. Tožeča stranka ni konkludentno vložila carinske deklaracije za začasni uvoz osebnega vozila s preходом skozi urad na podlagi člena 141(1)(b) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/2446 z dne 28. julija 2015 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o podrobnih pravilih v zvezi z nekaterimi določbami carinskega zakonika Unije (Delegirana uredba 2015/2446, UL 2015, L 343, str. 1), zaradi česar bi se na podlagi člena 218(a) Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije (Izvedbena uredba 2015/2447, UL 2015, L 343, str. 558) štelo, da je bilo osebno vozilo prepeljano in predloženo carini. V skladu s členom 219 Izvedbene uredbe 2015/2447 se namreč šteje, da deklaracija (carinska deklaracija) ni bila vložena, če prepeljano blago ne izpolnjuje pogojev členov 138, 139 in 140 Delegirane uredbe 2015/2446. V skladu s členom 139(1) v povezavi s členom 136(1)(a) Delegirane uredbe 2015/2446 je mogoče carinske deklaracije za začasni uvoz (med drugim) vložiti za prevozna sredstva iz členov od 208 do 212 Delegirane uredbe 2015/2446. V skladu s členom 250(2)(d) carinskega zakonika Unije v povezavi s členom 212(3)(a) Delegirane uredbe 2015/2446 se popolna oprostitev uvozne dajatve v primeru začasnega uvoza prevoznih sredstev odobri samo, če so prevozna sredstva registrirana zunaj carinskega območja Unije na ime osebe s sedežem zunaj tega območja. Predlagatelj pa ima sedež na carinskem območju Unije, ker ima stalno prebivališče v Nemčiji (glej člen 5, točka 31(a), carinskega zakonika Unije).
8. Ugovori tožeče stranke zoper nastanek carinskega dolga pri uvozu niso upoštevni. Senat meni, da pravnih vprašanj, ki jih je v zvezi s tem postavila tožeča stranka, ni treba razjasniti: uporaba določb o začasnem uvozu za osebe s sedežem na carinskem območju Unije ni možna. V skladu s členom 250(2)(c) carinskega zakonika Unije se lahko postopek začasnega uvoza uporabi le, če ima imetnik carinskega postopka sedež zunaj carinskega območja Unije, razen če ni drugače

določeno. Ustrezne izjeme so navedene v členu 214 in naslednjih Delegirane uredbe 2015/2446, pogoji zanje pa v obravnavanem sporu niso izpolnjeni. Glede na te podrobne in razdelane določbe ne gre za nenačrtovano pravno praznino, ki bi bila pogoj za uporabo po analogiji.

9. Ker so carinski organi v Nemčiji ugotovili, da je carinski dolg na podlagi člena 79 carinskega zakonika Unije nastal v drugi državi članici, in sicer v Bolgariji, in je bil znesek dajatve, ki je ustrezal temu dolgu, manjši od 10.000 EUR, se je na podlagi člena 87(4) carinskega zakonika Unije štelo, da je carinski dolg nastal v Nemčiji.
10. Razjasniti je treba, ali se ob smiselni uporabi določbe člena 87(4) carinskega zakonika Unije šteje, da je tudi DDV nastal v Nemčiji.
11. V skladu s členom 2(1)(b) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (Direktiva o DDV, UL 2006, L 347, str. 1) je uvoz blaga predmet DDV. Za uvoz blaga se v skladu s členom 30(1) Direktive o DDV šteje vnos blaga v Skupnost, ki ni v prostem prometu.
12. V skladu s členom 60 Direktive o DDV je kraj uvoza blaga država članica, na ozemlju katere se nahaja blago, ko se vnese v Unijo. Z odstopanjem od tega, je v skladu s členom 61, prvi pododstavek, Direktive o DDV, kadar je za blago, ki ni v prostem prometu, pri vnosu v Unijo začet eden od postopkov ali transakcij iz člena 156 Direktive o DDV ali postopek začasnega uvoza, s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev, ali zunanji tranzitni postopek, kraj uvoza takega blaga v državi članici, na ozemlju katere se ti postopki ali transakcije končajo.
13. V skladu s členom 70 Direktive o DDV obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago uvoženo. Vendar, če je uvoženo blago zavezano carini, obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV v skladu s členom 71(1), drugi pododstavek, Direktive o DDV nastaneta v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka in obveznosti obračuna teh dajatev.
14. V skladu s členom 1, točka 4, UStG je uvoz blaga v Nemčijo [...] (ni prevedeno) predmet DDV (davka na dodano vrednost pri uvozu). V skladu s členom 21(2) UStG se za davek na dodano vrednost pri uvozu – z nekaterimi izjemami, ki niso upoštevne za obravnavani spor – smiselno uporabljajo predpisi za carino.
15. Člen 21(2) UStG bi bilo mogoče v povezavi s členom 79(1)(a) (carinskega zakonika Unije) razlagati tako, da se šteje, da je obveznost davka na dodano vrednost pri uvozu kot carinski dolg pri uvozu nastala v Nemčiji, če so – kot v obravnavanem sporu – pogoji člena 87(4) carinskega zakonika Unije izpolnjeni tudi za davek na dodano vrednost pri uvozu.
16. Načeloma so pogoji za nastanek obveznosti DDV izpolnjeni: sicer v skladu s sodno prakso Sodišča v zvezi s členi 30, 60 in 61 Direktive o DDV vsaka kršitev obveznosti, določenih s carinsko zakonodajo, zaradi katere nastane carinski dolg, ne privede do nastanka obveznosti DDV. Potrebno je namreč, da je glede na

posamično nezakonito dejanje mogoče domnevati, da je blago, vneseno na območje Unije, vstopilo v gospodarski krogotok Unije in je bilo zato lahko predmet potrošnje, torej akta, ki je obdavčen z DDV (sodbe Sodišča EU z dne 2. junija 2016, Eurogate Distribution in DHL Hub Leipzig, C-226/14 in C-228/14, EU:C:2016:405, točka 65; z dne 1. junija 2017, Wallenborn Transports, C-571/15(,) EU:C:2017:417, točka 54, in z dne 10. julija 2019, Federal Express, C-26/18, EU:C:2019:579, točka 44). Ne glede na poznejši ponovni izvoz osebnega vozila s carinskega območja Unije se je osebno vozilo v obravnavanem sporu najprej več mesecev uporabljalo na območju Unije, s tem vstopilo v gospodarski krogotok Unije in v tem obdobju ni bilo predmet carinskega postopka.

17. Za rešitev spora je zato bistveno, ali se zaradi smiselne uporabe carinskih predpisov za davek na dodano vrednost pri uvozu, ki jo določa člen 21(2) UStG, na podlagi člena 87(4) carinskega zakonika Unije tudi za DDV pri uvozu šteje, da je nastal v Nemčiji, čeprav je bilo osebno vozilo na carinsko območje Unije uvoženo v Bolgariji. Če bi se izkazalo, da člena 87(4) carinskega zakonika Unije ni mogoče smiselno uporabiti za DDV, nemška carinska uprava ne bi bila pristojna za odmero DDV. Zato bi bilo treba tožbi v delu, ki se nanaša na DDV, ugoditi.
18. V skladu z ustaljeno sodno prakso Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče, Nemčija) (BFH) je iz člena 71(1), drugi pododstavek, Direktive o DDV razvidna tesna povezava zakonodaje o DDV s carinsko zakonodajo pri uvozu, ki je bila v nacionalno pravo prenesena s členom 21(2) UStG. BFH (zvezno finančno sodišče) na podlagi tega sklepa, da se določba člena 215(4) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), ki je skladna s členom 87(4) carinskega zakonika Unije, smiselno uporablja pri določitvi pristojnosti za izterjavo DDV. S tem naj bi se zagotovilo, da lahko isti organ preprosto in smotrno izterja vse dajatve, ki jih je treba izterjati pri uvozu [...] (ni prevedeno) (navedba upoštevni sodb BFH (zvezno finančno sodišče)).
19. Senat je v dvomih, ali je ta razlaga Direktive o DDV pravilna, ker je treba pristojnost za izterjavo carine, trošarine in DDV proučiti ločeno (sodba Sodišča EU z dne 29. aprila 2010, C-230/08, Dansk Transport og Logistik, EU:C:2010:231, točka 102). Senat meni, da je argument proti smiselni uporabi člena 87(4) carinskega zakonika Unije za DDV, da člena 70 in 71 Direktive o DDV določata samo čas nastanka DDV pri uvozu, ne pa tudi kraja uvoza (člena 60 in 61 Direktive o DDV) in se na podlagi člena 21(2) UStG, ki je nacionalna določba, ne sme izpeljati določbe o kraju uvoza oziroma pristojnosti organov za odmero DDV, ki bi odstopala od prava Unije.

[...] (ni prevedeno) (imena sodnikov, ki so sodelovali pri sprejetju odločitve)